

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΙ ΙΧΘΥΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΟΙ ΛΑΓΦΟΙ.

Εχενήϊς.

Τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἐθεωροῦντο ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐστία ἔλων τῶν μυθωδῶν καὶ φανταστικῶν πλασμάτων, ἅτινα ἐπλαττεν ἡ φαντασία τῶν λαῶν. Περικαλλῆ ὄντα καὶ δυσειδῆ ἐξαμβλώματα, νηρηίδες καὶ τέρατα εὐρισκόν ἀσφαλῆ καταφυγὴν εἰς τὸν ψυχρὸν πυθμένα τοῦ πόντου,

ἐνθα οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἀνθρώπου ὀφθαλμός. Ἐνίοτε μόνον ἐξήρχοντο ἐκ τῆς ὑποβρυχίου των φωλεᾶς, καὶ τοῦτο, ἵνα ἐπιφέρωσι βλάβην καὶ καταστροφὴν εἰς τὰ πλάσματα, ἅτινα ἀνέπνεον καὶ ἔζων ἐν τῇ ἐλαφρᾷ τῆς γῆς ἀτμοσφαίρᾳ.

Ὅταν ὅμως βραδύτερον ἐπλησίασεν ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, καθ' ὃν αἱ ἐπιστῆμαι ἔμελλον ν' ἀκμάσωσιν, αἱ παραδόσεις αὐταὶ ἐγυμνώθησαν μὲν τῆς ποιητικῆς των περιβολῆς, ἐν τούτοις ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ πρῶτοι „σοφοὶ“ οὐκ ὀλίγον ἐμόχθησαν ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιπολαίων παρατηρήσεων καὶ ψευδῶν ἐκθέσεων νὰ χαλκεύσωσι μύθους, οἵτινες ἐπὶ πολὺ ἐπλήρουν τὰς κεφαλὰς τῶν μεταγενεστέρων ἀνθρώπων.

Οὕτως οἱ Ῥωμαῖοι διηγοῦνται περὶ ἐνὸς ἰχθύος, ὅτι ἠδύνατο νὰ προσκολλᾷται ἐπὶ τῆς τρύπιδος τῶν πλοίων καὶ νὰ ἐμποδίζῃ αὐτὰ νὰ πλεύσωσι περαιτέρω, μεταγενέστεροι δὲ περιηγηταί, ὡς ὁ Κολόμβος, ὁ Δαμπιέ, ὁ Γέσσερ καὶ ἄλλοι μετὰ πολλῆς τέχνης ἀνέπτυξαν τὸν μύθον τοῦτον ἐπὶ τελειότερον. Ὁ τελευταῖος π. χ. ἀφηγεῖται ἐν τινι συγγράμματι τοῦ τὰ ἐξῆς: „Καθὼς παρ' ἡμῖν ὑπάρχει συνήθεια νὰ θηρεύωνται εἰς τοὺς ἀγροὺς οἱ λαγφοὶ δια κυνηγετικῶν κυνῶν, ἢ τὰ πτηνὰ διὰ γεγυμνασμένων ἱεράκων, οὕτως ὑπάρχουσι πολλοὶ λαοί, οἱ ὅποιοι ἐκχυμνάζουσι καὶ τιθασσεύουσιν εἰδὸς τι ἰχθύων πρὸς ἄγραν ἄλλων ἰχθύων.“ Ἄλλ' ἡμεῖς τοιοῦτό τι εἶδος κυνηγετικῶν ἰχθύων οὐδὲν γνωρίζομεν, διότι οὐδεὶς εἶδεν αὐτό ποτε, κάλλιστα ὅμως γνωρίζομεν τὸν ἰχθὺν ἐκεῖνον, περὶ οὗ τσαῦτα θαυμάσια διηγοῦνται οἱ ἀρχαῖοι καὶ περὶ οὗ ὁ Αἰλιανὸς λέγει: „Πελάγιος ἰχθύς τιν' ἰχθύν, τὴν ὄψιν μέλας, τὸ μῆκος κατὰ μεμετρημένην ἔγχε-

λυν, λαβὼν ἐξ ὧν δρᾷ τὸ ὄνομα, θεοῦσιν νηὶ καὶ μάλα γε ἐξ οὐρίας προσφθαρεῖς καὶ τῆς πρύμνης τὸ ἄκρον ἐνδακῶν, ὥσπερ οὖν ἵππον στομίῳ ἀπειθῇ καὶ τραχυν χαλινῷ σκληρῷ βιαιότατα ἀνακρούσας, ἀναστέλλει τῆς ὁρμῆς καὶ πεδήσας ἔχει· καὶ μάτην μὲν τὰ ἱστία μέσα πέπρησται, ἐς οὐδὲν δὲ φουσῶσιν οἱ ἄνεμοι, ἄχος δ' ἔχει τοὺς πλέοντας, συνιᾷσι δὲ οἱ ναῦται, καὶ τῆς νεῶς γνωρίζουσι τὸ πάθος. Καὶ ἐντεῦθεν ἐκτῆσατο τὸ ὄνομα· ἐχενήϊδα γὰρ καλοῦσιν οἱ πεπειραμένοι.“ (Περὶ Ζῴων, Β, 17.). — Καὶ ἀληθῶς ὁ ἰχθύς οὗτος ἔχει μικρὸν μέγεθος, τὸ δὲ μῆκος αὐτοῦ τὸ μέγιστον εἶνε τριάκοντα ὑφεκατομέτρων, εὐχερῶς δὲ ἀναγνωρίζεται μετὰ τῶν ἄλλων συγγενῶν εἰδῶν ἕνεκα ἰδιορρυθμοῦ τινὸς πλακῆδος ἐπικαθημένης ὡς ἐπίβλημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Δυνάμει τῆς πλακῆδος ταύτης δύναται νὰ προσκολληθῇ στερεῶς ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἄλλων ἰχθύων, πλοίων, σανίδων κτλ. καὶ τοῦτο γίνεται ἄνευ δυσκολίας ἕνεκα πολλῶν ἐγκαρσίων ρυτίδων ἐπὶ τῆς πλακῆδος ταύτης, φερουσῶν λεπτοὺς ὀδόντας. Τὴν λείαν αὐτῆς ἐπιφάνειαν πιέζει ὁ ἰχθύς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ὃ θέλει νὰ προσκολληθῇ, ὑφέλκει κατόπιν τὰς διαφόρους ἐσωτερικὰς ἐγκαρσίους πτυχὰς καὶ οὕτω σχηματίζει μετὰ τῆς πλακῆδος καὶ τῆς σανίδος τοῦ πλοίου χώρον κενὸν ἀέρος καὶ διὰ τῆς πίσεως τοῦ ὕδατος μένει ἐπομένως προσκεκολλημένος εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἀντικείμενα.

Ὅμοιους μηχανισμοὺς ἔχουσι καὶ ἄλλοι ἰχθύς καὶ πρὸ πάντων οἱ τῆς τάξεως ἐκεῖνης, εἰς τὴν ἀνάγονται οἱ λεγόμενοι θαλάσσιοι λαγφοί. Τὴν πλάκα δὲν φέρουσιν οὗτοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ κάτωθεν τῆς κοιλίας, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐν τῇ δευτέρᾳ ἡμῶν εἰκόνι, ἥτις παριστάνει λαγφὸν προσκεκολλημένον ἐπὶ τῆς ὑαλίνης πλευρᾶς τοῦ ἰχθυοτροφείου. Ἐστία τῶν θαλασσίων λαγφῶν εἶνε ὅλαι αἱ θάλασσαι τῶν βορείων κλιμάτων, ἰδίᾳ δὲ ἡ Βόρειος καὶ ἡ Βαλτικὴ. Τὸ μῆκος εἰς ὃ δύνανται νὰ ἐξιχθῶσιν εἶνε τὸ πολὺ 60 ὑφεκατομέτρων, τὸ δὲ βάρος των κυμαίνεται συνήθως μετὰ τριῶν καὶ τεσσάρων χιλιογράμμων, σπανιώτατα δὲ μόνον φθάνει εἰς ἕξ ἢ ἐπτά χιλιόγραμμα.

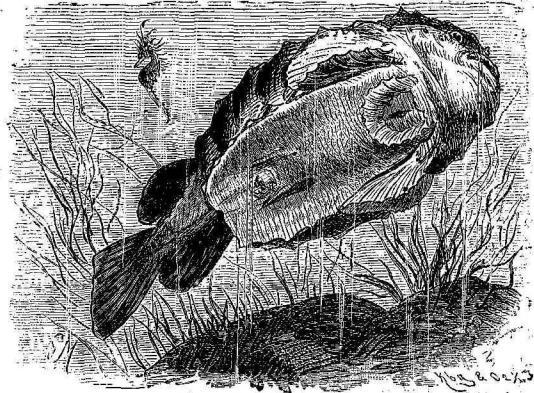
Ἐὰν τὸ ὄνομα τοῦ θαλασσιοῦ λαγφοῦ ἀνταπεκρίνεται πραγματικῶς πρὸς τὰς ιδιότητας αὐτοῦ, ἔπρεπε τότε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ ἰχθύς οὗτοι διακρίνονται ἀπὸ τῶν ἄλλων κατοίκων τοῦ ὕγρου στοιχείου ἐπὶ ἐκτάκτῳ καὶ ἰδιαζούσῃ εὐκινησίᾳ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω· διότι ὁ θαλάσσιος λαγφὸς ἀπ' ἐναντίας διαφεύδει τὸ ὄνομά του, εἶνε ἀδέξιός κολουμβητῆς καὶ ὀκνηρὸν καὶ βραδυκίνητον πλάσμα τῆς φύσεως. Ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ πάντοτε σπεύδουσι καὶ μοχθοῦσι πρὸς εὐρεσιν τροφῆς, αὐτὸς οὐδεμίαν φροντίδα καταβάλλει πρὸς τοῦτο καὶ ἀναμένει πάντοτε τὰ βρώματα νὰ καταπέσωσι μόνον τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Προσκολλᾷται σταθερῶς ἐπὶ τινος θέσεως καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του, διὰ νὰ καταπῇ τὰ πλησίον παρερχόμενα μικρὰ ζωῦφια. Ἐπὶ ἐβδομάδας ὁλοκλήρους κάθηται τοιοῦτοτρόπως ἀκίνητος, ὥς ὅτου καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας του κεφαλῆς ἀρχίσωσι νὰ φύωνται διάφορα φύκη καὶ βρύα καὶ παράσχωσιν εἰς τὴν μορφήν του γελοιωδестаτήν ὄψιν. Μόνον ὅταν πλέον τὸ ρεῦμα παύσῃ νὰ τῷ προσάγῃ, συμπαρασύρῃ, τροφήν, προσέρπει βραδέως ἐπὶ τῆς ῥάχους ἄλλου τινὸς ἰχθύος ἢ καρκίνου, προσκολλᾷται ὁμοίως ἐπὶ ταύτης στερεῶς, ἀκόπως δὲ καὶ μετὰ πάσης ἀναπαύσεως διέρχεται τὰ ἀμέτρητα τοῦ ὠκεανοῦ βάθη χωρὶς ἄλλο τι

νὰ ἐπιχειρῇ παρὰ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρον ὡς ἀνοίγη το πειναλέον του στόμα.

Ἵπάρχει ὅμως καὶ μία τις ὁρμή, μία ἐπιθυμία, εἰς τὴν οὐδ' αὐτὸς ὁ θαλάσσιος λαγῶδες δύναται ὡς ἀντισταθῇ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἀποκτᾷ ἑκτακτον ζωρότητα καὶ δραστηριότητα. Ἀρχομένου τοῦ θέρους ἡ μάλλον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἔδῃ τοῦ μηνὸς Μαρτίου μεταβάλλεται τό τε χρῶμα καὶ ἡ φυσικὴ τοῦ ἰχθύος τούτου κατάστασις. Ὁ τῶς μελανόφαιος θαλάσσιος λαγῶδες ἀρχίζει νὰ ἐκπέμπῃ λάμψιν ἐρυθροπύην. Δια τί; Διότι ἐφόρεσε τὸ ἐνδυμα τοῦ γάμου του. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὰ ἐρωτόληπτα ζεύγη ἀπέρχονται εἰς ἐπιτηδεύας παραλίας πρὸς ἐκνεόττευσιν τῶν ἀπειροπληθῶν τεκνίων. Ὑπελόγισαν τὰ ὧὰ ἐνὸς θήλεος θαλάσσιου λαγῶου εἰς ἑκατὸν χιλιάδας. Ἐν τούτοις, ὅσον ἀφορᾷ τὸ οἰκογενειακὸν αἶσθημα, ὁ ἰχθύς οὗτος εἶνε εὐγενέστερος τοῦ ὁμωνύμου του τετραπόδου, διότι μετὰ πατρικῆς στοργῆς προφυλάσσει τὰ τέκνα του καὶ μάχεται ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον καὶ αὐτῆς τῆς φύκης. Ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομαδῶν τὸ ἔργον τῆς ἐκνεοττεύσεως ἀποπερατοῦται, καὶ ἤδη οἱ νεαροὶ γόνοι προσκολλῶνται ἐπὶ τῆς βράχως τοῦ πατρὸς, ὅστις μετα τοῦ προσφιλοῦς φορτίου του ἀπέρχεται καὶ βυθίζεται εἰς βαθύτερα καὶ ἀσφαλέστερα μέρη τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἐχθροὺς ἔχει βεβαίως καὶ ὁ θαλάσσιος λαγῶδες πολλοὺς, διότι ποῖος δὲν ἔχει τοιοῦτους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ,

ὅπου καθ' ἐκαστὴν ὁ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἄγων ἀπαιτεῖ ἀναριθμητὰ θύματα. Ὁ μέγας καταστροφεὺς τῶν ζώων, ὁ ἀνθρωπος, ὀλίγον τον καταδιώκει, διότι μόνον παρὰ τοῖς Ἰσλανδοῖς νομίζεται νόστιμον τὸ ταριχευτον κρέας του. Ἀντ' αὐτοῦ ὅμως ἡ φύκη ἐπιφέρει μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὰς τάξεις τῶν ἰχθύων τούτων καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον μετὰ παρέλευσιν οὐχὶ πολλοῦ χρόνου νὰ ἐξαλειφθῇ ὁ θαλάσσιος λαγῶδες παντελῶς καὶ ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς θαλάσσης.

Θαλάσσι λαγῶς (σελ. 288).

IXNEYMON.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

16. **ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ**, *δράμα εἰς μέρη πέντε ὑπὸ ΚΛΕΩΝΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗ μετὰ σημειώσεις.* Ἐν Λειψία, ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς τυπογραφίας Γ. Αρουνουλίου 1885. Σελ. XI καὶ 176.

Ἀληθὲς ἀριστοτέχνημα τυπογραφικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἐπεξεργασίας εἶνε τὸ προκειμένον νέον τοῦτο ἔργον τοῦ ἀνεκδότου τῆς Μούσας θεραπεύοντος κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ. Ἀφοῦ ἡ παρ' ἡμῖν κριτικὴ σιωπηλῶς ἐκφύεσε καὶ τὸ νέον τοῦτο φιλολογικὸν ἔθλον διὰ διστίχου βιβλιοπωλικῆς ἀγγελίας, ξένην πιδανὸς μετὰ τινα χρόνον θὰ μεταδώσωμεν τῶς ἡμετέροις Ἀναγνώσταις ἀνάλυσιν καὶ δικαίαν ἐκτίμησιν τοῦ δράματος τούτου, ὡς τοῦτο συνέβη περὶ τῆς Θεοδώρας. Ἐπέπρωτο τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν παρ' ἡμῖν στερίωσιν καὶ τοιαύτη νὰ παρακολουθῇ κριτικὴ ἀφασία, ὥστε καὶ ἅμα τῷ ἐμφανίσαι οἰουδῆποτε ἀξίῳ τοῦ δνόματος φιλολογικοῦ προϊόντος οὐδεμία ν' ἀκούηται οὐδαμῶθεν ἐνθαρρυντικῆς φωνῆ. Μετ' ἐπιστάσις ἡμεῖς καὶ πολλῆς ἡδονῆς τὸ ἔργον ἀναγνόντες δὲν πρόκειται ν' ἀναδειξώμεν ἐνταῦθα τὴν δραματικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Ἡ λυρικὴ τοῦ δραματοῦργοῦ δύναμις μένει ἀπαραμείωτος μετ' ὅλον τὸ ἰδιόρρυθμον τῆς γλωσσικῆς τοῦ διαλόγου περιβολῆς. Ἡ συχὴ δ' ἐπανάληψις στροφῶν, οἷα ἡ ἐφεξῆς παρατιθεμένη, εἶνε τὰ ἀλάνθαστα δείγματα τῆς ποιητικῆς τοῦ νέου Ραγκαβῆ δραστηριότητος:

„Εἰπέ μοι — ἀναφωνεῖ ὁ Ἡράκλειος — ἐνθυμίσαι, ὦ Βυζάντιον, ἡμῶν τὴν πρῶτην καὶ κλεινὴν συνάντησιν; Ἐξ Ἀφρικῆς, ὡς θνητοὶ ταυσιπέτεροι, οἱ θεόμηνες μου καταπύοντες, ἔστιζον τῆς Προποντίδος τὸ γελῶν κάτοικρον, καὶ τοῦ ἡλίου αἱ ἀκτῖνες εὐσεβῶς τὰς ἐπὶ εἰκόνας κατησπάζοντο εἰς τῶν ἱστών τὰ ἔκτρα. Ὑπερήφανος ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος ὁ Ἡράκλειος, ἐθαύμαζε τοῦ κόσμου τὴν προτείνουσαν, καὶ ὅτε εἰς τὴν θύαν ταύτην πελοδὸς ὁ τύραννος ἐκρύβη, τὸν βραχίονα σοὶ ἔκρινε, νυμφίος περιπόδητος καὶ συνεξέχθη τὴν ὑψηλίαν ἐν σοί.“

Τοῦ δράματος ἐπιτάσσεται χαριεστάτη δίπρακτος κωμῳδία: Τὸ πῦρ ὑπὸ τὴν Αἰθάλην.

17. **ΕΛΛΑΣ**, κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Ἰακώβου Φάλλε ὑπὸ Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ. Ἐκδότης Κάρολος Βίλμπεργ, βιβλιοπώλης ἐν Ἀθῆναις. Τύποις Β. G. Teubner ἐν Λειψία. Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ πρῶτον φυλλάκιον, ΤΟΜΟΣ Α'.

διον τοῦ πολυτελεστάτου καὶ καλλιτεχνικωτάτου τούτου ἔργου, ὅπερ γενναῖος Ἐκδότης καὶ ἱκανώτατος μεταφραστὴς δωροῦνται εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν γενεάν, ἔχουσιν νὰ ἀρυσθῇ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τοῦ βίου τῶν πατέρων ἡμῶν ἐκ τοιοῦτου μαγευτικοῦ καλειδοσκοπίου. Ἡ Κλειὼ κατέστησεν ἔδῃ ὀλίγας τινὰς ἐκ τῶν ἀπειραριθμῶν εἰκόνων τοῦ βιβλίου τοῦτου γνωστὰς εἰς τοὺς Ἀναγνώστας αὐτῆς, ἐπικροτοῦσα δὲ νῦν εἰς τὴν προκοπὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ βίου ἔργου θερμᾶς συνίστησι τὴν κτῆσιν αὐτοῦ πρὸς πάντας τοὺς φίλους τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

18. **ΑΓΓΕΛΙΑ**. Μετ' ἐνδομύχου χαρᾶς ἀνακονίζομεν τοῖς Ἀναγνώσταις τῆς Κλειῶς ὅλον τὸ κείμενον ἐγκυκλίῳ τῶν ἐν Ἀθῆναις Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, ἀναλαβόντων νέαν ἐκδοσιν τῆς **ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς τοῦ κλεινοῦ Καθηγητοῦ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ**. „Τὰ μάλιστα ἐπαισθητὴ κατέστη ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἔδῃ χρόνου ἐντελὲς ἐξάντλησις τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἣν ἐφιλοπόνησεν ὁ περιφανὴς τοῦ γένους διδάσκαλος Κ. Παπαρρηγόπουλος. Αἱ νεώτεροι τοῦ Πανελληνίου γενεαὶ στεροῦνται, ὡς ἐκ τούτου, μνημείου ἀπεικονίσαντος πιστῶς πρῶτην φορὰν τὴν ἐπὶ τρισχίλια ἔτη ἐθνικὴν ἡμῶν ἐνότητά· τὴν καθ' ὅλας τὰς περιόδους τοῦ μακροῦ ἐκείνου βίου διαλάμπουσιν πνευματικὴν καὶ πολιτικὴν δεξιότητα τοῦ ἑλληνισμοῦ, αἰετοῦ μεν ἐξαιρετον, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἀπαράμιλλον ἀναδειχθεῖσαν· καὶ τὸ ὑπέροχον ἀξίωμα, τὸ ὅποιον οὗτος δὲν ἔπαυσεν ἔχων ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Λέγομεν ὅτι πάντα ταῦτα πρῶτην φορὰν διὰ τοῦ προκειμένου ἔργου κατεδείχθησαν καὶ ἀπεδείχθησαν, διότι τίς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ πλεῖστον μέχρις ἐσχάτων οἰκτρῶς παρεγνώριζοντο ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων, μόνον δὲ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου τούτου ἤρχισαν ἐν τῇ ἐσπερίᾳ ἀνομολογούμενα; Οὐδὲν λοιπὸν ἄπορον, ὅτι τ' ἱστορία αὕτη, γραφεῖσα εἰς γλῶσσαν εὐληπτον ἐπὶ τῇ σκοπῇ τοῦ νὰ ἀποβῇ ὅχι κτῆμα προστιδὸν τοῖς ὀλίγοις ἀλλ' ἐγκόπιον παντὸς Ἑλλήνος, ἐγένετο ἀνάρπαστος κατὰ τὴν πρῶτην αὐτῆς ἐκδοσιν, καίτοι τότε εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων δημοσιευθεῖσα· ὅτι ἀπὸ τινων ἐτῶν δὲν ἔπαυσε ζητούμενη μετὰ τοσοῦτου ζήλου, ὥστε τὰ περισωθέντα τελευταῖα αὐτῆς ἀντίτυπα ἐπωλήθησαν εἰς ὑπερτριπλασίαν τιμὴν ἥτοι ἕως δραχμῶν 150 ἑκαστον· καὶ ὅτι νῦν ἀπὸ τῶν ἐσχάτων πολλάκις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπευδύνονται ἡμῖν διάφοροι δημοσυνεῖς ζητοῦντες τὸ βιβλίον ἀνδ' οἷαςδῆποτε τιμῆς. Τούτου ἕνεκα ἀπεφασίσταμεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, τὴν ἀνατύπωσιν τῆς **Ιστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους**, εἰς μηδὲν λογιζόμενοι τὰς ὑπερέργους δαπάνας καὶ θυσιάς τῆς ἐκδόσεως, ἀλλ' ἐκ μιᾶς καὶ μόνης ἐθνικῆς φιλο-